

(ΠΕΡΙΠΟΥ) ΧΙΛΙΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

ΠΑΠΑΔΕΣ
ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ
ΣΚΑΤΟΨΥΧΟΙ
ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΟΙ
ΠΟΛΙΤΕΣ ΣΤΟ
ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ
ΓΙΑ ΤΗ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ,
20/1/19

Το απόγευμα της 20ης Ιανουαρίου 2019 πήρα τη γενναία απόφαση να κατέβω στο κέντρο της Αθήνας. Ήδη από το πρωί της ίδιας μέρας προετοιμάζα τον εαυτό μου για τους σκατόψυχους που σίγουρα θα συναντούσα στο δρόμο, προσπαθώντας απελπισμένα να έρθω σε κατάσταση ζην και να μην αρχίσω τις ροχάλες κατά ριπάς. Όμως η κατάσταση διαφαινόταν εξαιρετικά δύσκολη από τη στιγμή κιόλας που πάτησα το πόδι μου στη στάση του λεωφορείου· τα τρία (3) ξεχαρβαλωμένα παπιά που πέρασαν από μπροστά μου με τους αναβάτες τους να ανεμίζουν περήφανοι δίμετρες σημαίες, προοιωνίζαν έναν μίνι γαλανόλευκο εφιάλτη που σίγουρα θα μου ανέβαζε την πίεση.

Κάπου στα μισά του δρόμου, ο οδηγός του λεωφορείου μάς ανακοίνωσε ότι το κέντρο ήταν κλειστό και, επομένως, θα έπρεπε να αποβιβαστούμε και να πορευτούμε ανάμεσα στα μακεδονολάγνα χλεμπόνια που επέστρεφαν, επίσης ποδαράτα, στα σπίτια τους (το τελευταίο με τα χλεμπόνια είναι δική μου προσθήκη σε όσα μας είπε ο οδηγός -προς θεού, μην κατηγορηθεί ο άνθρωπος για αντεθνικά αισθήματα). Διστακτικά -αλλά αναγκαστικά-λοιπόν, άφησα την ασφάλεια του λεωφορείου κι άρχισα να περπατάω προς τον προορισμό μου. Προσπαθούσα να κοιτάω μόνο μπροστά, κατά το δυνατόν ανέκφραστη και ήρεμη. Τα παπιά με τις δίμετρες σημαίες συνέχισαν να περνάνε· οι λιγοστοί μετανάστες που κυκλοφορούσαν στο δρόμο κοιτούσαν γύρω τους απορημένοι και φοβισμένοι [είναι εκείνες οι στιγμές που ο αέρας μυρίζει πογκρόμ]· οικογένειες με χαμογελαστά παιδάκια που ανέμιζαν σε έξαλλη κατάσταση τις σημαίες τους σουλατσάριζαν στη μέση του δρόμου σε φάση κυριακάτικης βόλτας [τα κοίταξα με οίκτο· έτσι με έσερνε και μένα ο πατέρας μου σε συγκεντρώσεις του πασοκ, με το δικό μου πράσινο σημαϊάκι «για να μαθαίνω» -μια χαρά έμαθα, πατέρα].

Κι εκεί που κάπως είχα την κατάσταση υπό έλεγχο και τις κεραίες μου τεντωμένες μη γίνει καμιά στραβή, εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μου ένας παπάς.

Όχι παπάς, ρε φίλε, έλεος -όχι παπά!

Από πολύ μικρή ηλικία οι παπάδες μου προξενούσαν έναν περίεργο τρόμο. Η μαυρίλα, τα ακαταλαβίστικα που έλεγαν στην εκκλησία, το βαρύ και ασήκωτο ύφος -όλα, κατά την άποψή μου, συνηγορούσαν στο ότι οι παπάδες είναι οι εκπρόσωποι του απόλυτου κακού. Αυτή η ακραία -σύμφωνα με την μάνα μου- άποψη ενισχύθηκε όταν, στα εννιά μου, σταμάτησα να πιστεύω στον θεό. Πριν σταματήσω να πιστεύω, είχα αποφασίσει να προσευχηθώ και να ζητήσω τη βοήθεια του υπέρτατου όντος για να απαλλαγώ από τους τρομερούς εφιάλτες που με βασάνιζαν εκείνη την περίοδο. Στο παιδικό μου μυαλό, δεν υπήρχε περίπτωση να μην εισακουστώ· ήμουν μόνο εννιά χρονών, σοβαρές αμαρτίες δεν είχα στο ενεργητικό μου (εκτός από κάτι ψιλοκλοπές σιχλών και πατατακιών από το ψιλικατζίδικο), οπότε όλα κομπλέ.

Φυσικά, ακόμη και μετά την ευλαβικότατη προσευχή μου, οι εφιάλτες συνεχίστηκαν· αποφάσισα ότι, πρώτον, δεν υπάρχει θεός κι ότι, δεύτερον, το καλύτερο θα ήταν να το συζητήσω με τον τροτσικιστή παππού μου που, κάθε μεγάλη παρασκευή, σούβλιζε αρνί στην ταράτσα για να τον βλέπει η γειτονιά και να κάνει ψυχολογικό πόλεμο στη γιαγιά και τη μάνα μου.

«Παππού», του είπα διστακτικά, «αποφάσισα ότι δεν υπάρχει θεός κι ότι οι παπάδες είναι πολύ κακοί άνθρωποι». Ο παππούς μου -άνθρωπος δύσκολος, αυστηρός και καθόλου στοργικός- με κοίταξε για πρώτη φορά με απεριόριστη περηφάνια. «Ααααα», αναφώνησε, «μπράβο, εσένα σου κόβει πολύ! Ναι», συνέχισε ενθουσιασμένος, «αυτά με τον θεό είναι βλακείες και οι παπάδες, μαζί με τους φασίστες, είναι τα χειρότερα καθάρματα στον κόσμο -μη σε ξαναδώ να κάνεις τον σταυρό σου!».

Αυτή η κρίσιμη στιχομυθία έμελλε να ήταν η πρώτη και τελευταία σοβαρή συζήτηση που έκανα με τον αγέλαστο παππού μου. Δύο μόλις μήνες μετά, αποχαιρέτησε τον μάταιο τούτο κόσμο με μια φουλ χριστιανική κηδεία (η ύστατη εκδίκηση εκ μέρους της γιαγιάς μου για όλα εκείνα τα αρνιά που σουβλίστηκαν

στην ταρατσα τη μεγάλη παρασκευή). Κι εγώ, τρομοκρατημένη από την πρώτη επαφή μου με τον θάνατο, καθ' όλη τη διάρκεια της τελετής δεν μπορούσα να πάρω τα γουρλωμένα μάτια μου από τον παπά, περιμένοντας τον παππού μου να σηκωθεί και να τον πλακώσει στα χαστούκια.

Έτσι, όταν ήρθε η ώρα να επιλέξω μια φωτογραφία από το συλλαλητήριο της 20ης Ιανουαρίου, η ανάμνηση του παππού μου -ξεθωριασμένη και ταυτόχρονα ολοζώντανη- με οδήγησε τελικά στη φωτό που βλέπεις. Στην πορεία, έγραψα και διέγραψα άλλα δύο κείμενα, χάξεψα μακεδονομάχους-χαϊλάντερ, βλαμμένους με περικεφαλαίες, τσοπεράδες "macedonian warriors", παίκτες του survinor που συμμετείχαν στο συλλαλητήριο, ετοιμοπόλεμες καλόγριες. Συνειδητοποίησα επιτέλους, μετά από μέρες, ότι η σκατίλα που πνίγει όλες και όλους εμάς, εμάς που βλέπουμε πέρα από το όνομα, δεν προέρχεται τόσο από τα σούργελα του συλλαλητηρίου, όσο από τους και καλά «ευυπόληπτους πολίτες» που συμμετείχαν σε αυτό.

Δες τους, λοιπόν, όλους μαζί, συγκεντρωμένους σε μια φωτογραφία: σε πρώτο πλάνο, οι φαινομενικά συμπαθητικοί παππούληδες, σοβαροί και αποφασισμένοι, με σημειούλα ανά χείρας. Αυτοί, μαζί με πολλούς άλλους παπάδες ανά την Ελλάδα, ναύλωσαν δεκάδες λεωφορεία και κατέβασαν στη συγκέντρωση ολόκληρες ενορίες, ενώ οργάνωσαν ταυτόχρονες συγκεντρώσεις σε όλη την επικράτεια -από το Αίγιο και τη Λάρισα, μέχρι το Ρέθυμνο και την Κάλυμνο. Πολλά μπορεί να πει κανείς για την εκκλησία, αλλά σίγουρα δεν μπορεί να αμφισβητήσει την απαιτητότητά της στο μάντζμεντ.

Πίσω ακριβώς από τους παπάδες, μπορεί κανείς να διακρίνει τη λεβέντικη περιφρούρηση. Τα παλικάρια, όρθια και με ανοιχτά τα πόδια [κλασικό σύμπτωμα υπερέκκρισης νοτιομακεδονικής τεστοστερόνης], φυλάνε τη συγκέντρωση σαν περήφανοι ελληνικοί ποιμενικοί, πιστεύοντας ακράδαντα ότι εκείνη τη στιγμή κάνουν κάτι πολύ σημαντικό. Ξέρω τι σκέφτεσαι: «Λες να είναι χρυσαυγίτες;» -

άντε καλέ, απλώς αγαπούν την πατρίδα τους τα παιδιά! «Λες να παίρνουν μεροκάματο από τους παπάδες;». Συκοφαντίες, κάτι τέτοιο δεν θα ήταν χριστιανικό!

Το κλαμπ σάντουιτς των εθνοκοφρόνων συμπληρώνεται, φυσικά, από επιπλέον λαχταριστές στρώσεις. Είπαμε, πρώτη στρώση παπάδες, ακολουθεί νόστιμη γέμιση μακεδονολάγων γιαγιάδων (και όχι μόνο), συνεχίζουμε με λεβέντικη περιφρούρηση παραλλαγή/μαύρο γυαλί/τεστοστερόνη [μα λες να είναι χρυσαυγίτες;] και ολοκληρώνουμε με το πλήθος πίσω από τα κάγκελα που ονειρεύεται να κάτσει δίπλα στους παπάδες. Για γαρνιτούρα, μπόλικες ελληνικές σημαίες που η αγορά τους τόνωσε την ελληνική οικονομία κι έδωσε μια ανάσα στους καταστηματάρχες.

Όταν, λοιπόν, ξαναβρεθείς μπροστά σε φωτογραφίες από παρόμοιες συγκεντρώσεις, μην την πατήσεις σαν και μένα· όσο κι αν γουστάρεις να χαζεύεις τους μακεδονομάχους-χαϊλάντερ, τους βλαμμένους με περικεφαλαίες, τους τσοπεράδες "macedonian warriors", τους παίκτες του survinor και τις ετοιμοπόλεμες καλόγριες, στρέψε το βλέμμα σου στους «κανονικούς» ανθρώπους. Βρες φωτογραφίες των αγανακτισμένων το 2011, της επιτροπής κατοίκων του αγίου παντελεήμονα το 2012, των υπέρμαχων του «όχι» το 2015 -βάλ' τες δίπλα-δίπλα κι ανακάλυψε τις (ανατριχιαστικές) ομοιότητες.

Κι αν όλοι αυτοί σου φαίνονται γνώριμοι, μην απορήσεις· είναι αυτοί που μας στραβοκοιτάζουν όταν κάνουμε πορείες, αυτοί που κατεβάζουν με λύσσα τις αφίσες, αυτοί που ψήνονται για πόλεμο, αυτοί που ξεκινούν προτάσεις με το γνωστό «δεν είμαι ρατσιστής, αλλά...». Αυτοί, οι «κανονικοί» άνθρωποι, μπορεί να είναι ακόμη πιο αιμοδιψείς από τις καρικατούρες του Παύλου Μελά που έπαιρναν πόζες στο συλλαλητήριο· αυτοί, οι ευυπόληπτοι πολίτες, μπορεί να είναι τα χειρότερα καθάρματα στον κόσμο.